

SENTÈNCIA FAVORABLE DEL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL EN RELACIÓ AL PLA ÚNIC D'OBRES I SERVEIS DE CATALUNYA.

El Tribunal Constitucional considera constitucional la regulació feta per les lleis de la Generalitat de Catalunya sobre el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya. Això es posa de manifest en la sentència dictada sobre sis qüestions d'inconstitucionalitat plantejades per les seccions quarta i cinquena de la Sala del Contenciós-Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en relació a diferents articles de la Llei catalana sobre règim provisional de competències de les diputacions provincials i de la Llei sobre el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya .

La sentència dona la raó a la Generalitat en el conflicte existent amb la Diputació de Barcelona quant a l'elaboració i aprovació del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, i considera la plena constitucionalitat de la Llei 5/1987, del règim provisional de les competències de les Diputacions catalanes, i de la Llei 23/1987, reguladora del Pla únic d'obres i serveis, excepte l'apartat 3 de l'article 2 de la mateixa, així com la plena constitucionalitat de la Llei 13/1988, de pressupostos de la Generalitat en quant modifica l'anterior Llei del Pla únic.

Els fonaments que cal ressaltar de la sentència són:

- Aquest pronunciament del Tribunal Constitucional suposa una reafirmació clara de les competències coordinadores de la Generalitat per sobre de les diputacions i un retorn a la situació existent abans de la Llei reguladora de les bases de règim local, durant la qual la Generalitat elaborava un únic pla d'obres i serveis per a tots els municipis de Catalunya que integraven els plans de les Diputacions.
- Així mateix, aquesta sentència del Tribunal Constitucional suposa un reconeixement a la singularitat catalana pel que fa a l'aprovació d'un únic Pla d'obres i serveis dels municipis de Catalunya. Aquesta singularitat el Tribunal Constitucional la fonamenta en la pròpia disposició transitòria sisena de l'Estatut, en els traspassos efectuats en l'època pre-estatutària i en el Reial decret Llei 41/1977 que reconeix a la Generalitat la facultat d'integrar les actuacions de les Diputacions catalanes en tot allò que afecta a l'interès general de Catalunya i coordinar les seves funcions.
- El Pla únic d'obres i serveis que correspon aprovar a la Generalitat té caràcter substitutiu dels diversos plans provincials i és totalment constitucional perquè la seva elaboració i aprovació per part de la Generalitat, no suposa cap vulneració a l'autonomia provincial, ja que les Diputacions participen en l'elaboració del mateix mitjançant la seva presència en la Comissió de Cooperació Local de Catalunya i per altra banda les aportacions que estan obligades a efectuar al Pla són invertides tal com preveu la Llei del Parlament de Catalunya en benefici del seu respectiu àmbit territorial.
- En aquest cas, tal com ja havia dit anteriorment el Tribunal Constitucional en altres sentències, l'Estatut d'Autonomia està per sobre del règim comú i general previst en la Llei reguladora de les bases del règim local, reconeixent per a Catalunya, quant al Pla únic d'obres i serveis una situació particular i excepcional.
- El Tribunal Constitucional amb aquest Sentència no ha fet més que reconèixer a la Generalitat el que aquesta ja venia realitzant abans de la Llei de bases del règim local, és a dir aprovar un Pla únic per a tot Catalunya, en el que s'han d'integrar les aportacions per a inversions en obres i serveis de caràcter local per part de les Diputacions, i que posteriorment la Diputació

de Barcelona ha anat qüestionant mitjançant la presentació de successius recursos.

- La simple determinació de que per via convencional, tal com preveu la llei catalana, les diputacions i la Generalitat puguin determinar quines aportacions provincials van destinades a finançar el Programa general del pla únic i quines a finançar programes específics d'àmbit provincial, no implica intromissió en l'autonomia provincial de caràcter pressupostari sinó tot el contrari, afavoreix la voluntària coincidència de voluntats de l'ens provincial i la comunitat autònoma en ordre a la distribució de recursos provincials.
- El Tribunal Constitucional també reconeix que l'autonomia financera dels ens locals pot ser restringida per l'Estat i les Comunitats Autònomes tal com succeeix en aquest cas en virtut de les facultats coordinadores que ostenta la Generalitat respecte el Pla únic d'obres i serveis. En aquest sentit el Tribunal estableix la capacitat de la Generalitat per fixar les aportacions mínimes obligatòries que han de realitzar les Diputacions al Pla únic d'obres i serveis sempre que aquesta determinació es faci d'acord amb mòduls objectius i amb criteris de proporcionalitat, tal com preveuen les lleis catalanes ja que a l'establir les aportacions mínimes de les Diputacions es té com a pauta el volum dels recursos anteriorment destinats, per les pròpies diputacions, a inversions en obres i serveis municipals en els seus pressupostos, considerant, per tant, el Tribunal que no es produeix cap lesió a l'autonomia pressupostària de les Diputacions.
- Per últim el Tribunal Constitucional tan sols declara inconstitucional un apartat de l'article 2 de la Llei reguladora del Pla únic al entendre, que aquest apartat no permet que les Diputacions puguin realitzar altres actuacions cooperadores a part del Pla. Aquesta consideració del Tribunal no afecta a la constitucionalitat i a la vigència del Pla únic d'obres i serveis sinó que, va destinat a permetre que les Diputacions a part de la cooperació en inversions en obres i serveis municipals que s'ha de realitzar en tot cas obligatòriament a través del Pla únic de la Generalitat, puguin també realitzar altres funcions de cooperació, al marge del pla, mitjançant fórmules addicionals o suplementàries d'auxili econòmic als seus municipis consistents en subvencions i altres ajuts econòmics als seus municipis consistents en subvencions i altres ajuts econòmics, tal com ja preveu la Llei catalana i que, per tant, mai s'havia qüestionat per la Generalitat.
- Per tant, la conclusió del Tribunal Constitucional és el reconeixement de la plena constitucionalitat de la Llei 5/1987, del règim provisional de les competències de les Diputacions catalanes, i de la Llei 23/1987, reguladora del Pla únic d'obres i serveis, excepte l'apartat 3 de l'article 2 esmentat anteriorment, així com la plena constitucionalitat de la Llei 13/1988, de pressupostos de la Generalitat en quant modifica l'anterior Llei del pla d'obres.